

Rom 7, 19

19: For det gode jeg vil, gjør jeg ikke. Men det onde jeg ikke vil, det gjør jeg.

Vers 15 lød slik: "Det jeg vil, det gjør jeg ikke. Men det jeg hater, det gjør jeg". Når Paulus nå gjentar det han har sagt like foran, kan det være mange grunner til dette. Den ene grunnen kan være at han forutså at vi, og spesielt de som er nye på veien, ville stå uforstående overfor dette at han eller andre hellige, skulle bære på nød over et slikt forhold. Ja, det kunne oppfattes så usannsynlig at en kunne kanskje fristes til å tro dette bare var en forhastet uttalelse fra ham. Dette mener også en god fortolker kan være grunnen til at Paulus nå gjentar dette. Ved å gjenta det vil Paulus ha sagt: Det er ikke noen forhastet uttalelse. Det er sannhet og alvor når jeg bekjenner: "Det gode jeg vil, gjør jeg ikke. Men det onde jeg ikke vil, det gjør jeg".

Men den andre grunnen til gjentakelse, som også er den mest vanlige i liknende tilfeller, er jo at saken har så stor betydning at en vil gjøre alt det en kan for at den ikke må bli glemt. Da gjentar og gjentar en ordene flere ganger, noe Paulus også helt sikkert har ment med dette. Å, måtte vi da også, alle sammen, nå lære dette, og ikke stadig bare følge vår blinde fornuft! Måtte vi lære at det har den aller største betydning at også denne sannheten blir innprentet i Guds barn; dette at disse - hvis det går rett for seg - ikke vil være i stand til å gjøre det gode som de vil, men tvert imot tvinges til å sukke: "Det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg". La oss gjenta det ennå en gang: Vé det menneske som her på denne jord kan gjøre det gode som han vil! Den som mener hans vilje og hans gjerninger er fullkommen samstemmige, han lever i det største bedrag! Der hersker i sannhet ennå bare kjødet.

Hvis dette ikke innprentes i oss, vil følgende skje: De som burde trøstes og reises opp igjen, blir slått ned og fordømt. Mens på den andre side, de som burde knuses, bare får leve videre i sin falske trøst. Hvis vi ikke hadde hatt slike eksempler og bekjennelser i Skriften, hvor vi ser at de virkelig hellige også har hatt denne sørgelige erfaringen av syndens makt, så ville jo sanne og våkne kristne måtte fortvile. Eller de ville blitt drevet til å søke en eller annen falsk trøst, en falsk åndelighet så en kan gjøre det gode som en vil -! En slik tilfredsstillende kristendom er det ingen stor kunst å oppnå. Det er bare å lukke øynene for alt vondt i ditt indre menneske, og så "legger du listen" for din kristendom og helliggjørelse så vidt lavt at du ikke får problemer med å oppfylle det. Da behøver du ikke lenger klage over at "det gode som jeg vil, gjør jeg ikke". Nei, nå føler du at det gode som jeg vil, det gjør jeg. Så alvorlige følger kunne det bli, om vi ikke fikk lære de sannhetene Paulus forkynner oss her. Derfor har det stor betydning at han gjentar det.

Må vi derfor alle sammen også huske at det er ikke noe dårlig tegn at du kjenner deg anklaget, og er misfornøyd med din kristendom. At du ikke kan gjøre det gode som du vil, dvs. at du har mer vilje enn du er i stand til å oppfylle -, og derfor også må sukke over at du gjør det onde som du ikke vil.

Luther sier: "Når Paulus måtte vitne slik om seg selv, så vil heller ikke vi forsøke å være bedre og helligere. Men hvis vi ikke kjenner på det samme, så er det svært alvorlig. For det er et tegn på at vi har et spedalskt kjød som er dødt, og hvor det onde fortsetter å utbre seg. Men om det så skulle være slik, så tro likevel Skriftens ord, som feller dommen over deg! Med andre ord:

Jo mindre du kjenner av din synd og skrøpeligheit, jo mer grunn har du til å søke hjelp og legemiddel."

Et annet sted sier Luther: "Den er en kristen, som er en synder, som erkjenner sin synd, og i sitt hjerte virkelig klager og sørger over den. Men den som ikke har eller kjenner noen synd, han er ikke en kristen. Treffer du på slike, så er det antikrist, ikke en sann kristen" (Pred. på døperen Joh's dag). Ja, glem aldri dette, at selv Paulus hadde denne erfaring, og disse sukk: "Det gode som jeg vil, gjør jeg ikke," ... osv. Husk at han gjentar dette, for å fortelle oss at det var ikke forhastede ord, men sann og bevisst tale innfor Herren. At det var noe vi burde minnes. Men meningen hans er slett ikke at han aldri gjorde noe godt. Bare, som sagt tidligere, at han ikke kunne gjøre det gode, slik han gjerne ville gjort det. At gjennomføringen ikke var i samme ånd som viljen. At han alltid kom til kort innfor den åndelige loven. Derfor må disse ordene om at "det onde jeg ikke vil, det gjør jeg" oppfattes på samme måte. Ikke at han levde etter kjødet og gjorde alt mulig ondt. Men at han ikke maktet det han så gjerne ville, å være syndfri. Isteden opplevde han at både i det indre og det ytre overrasket synden ham. Slik vi også har sett av klare eksempler fra hans liv. Men dette at han gjennom alt sammen hadde en hellig lyst og vilje, gjorde likevel at det var synden som var hans plage, som han led under - ikke først og fremst hans egne gjerninger. Dette forholdet har han også talt om tidligere, men gjentar det på nytt:

Rom 7, 20

20: Hvis jeg gjør det jeg ikke vil, da er det ikke lenger jeg som gjør det, men synden som bor i meg.

Her må vi også regne med at gjentakelsen av det som er sagt tidligere (v. 17) understreker at saken har så stor betydning at vi ikke må gå lettvtint forbi den. Det er da også svært viktig å huske på dette; at hvis jeg gjør det jeg ikke vil, så er det ikke jeg som gjør det, men synden som bor i meg. For hvis vi overser dette, så misforstår vi hele teksten. Og da får vi et fullstendig feilaktig bilde av en kristen, som om han heller ikke i sin ånd var hellig. Men på mange måter ser vi gjennom disse versene at her er det et gjennfødt Guds barn som taler. Spesielt når han avslutter med å takke Gud ved Jesus Kristus (v. 25). Men så er det også viktig å holde klart for seg at "hver den som er født av Gud, gjør ikke synd" (1Joh 3: 9), men at det er fordervet som bor i oss, som mot vår vilje virker det onde.

Det er viktig å forstå at den som kjenner på synden, slik det er skildret her, som "fryder seg i Guds lov etter sitt indre menneske" (v. 22). Som på grunn av synden sukker etter å bli løst fra dette dødens legeme (v. 24). Og samtidig kan takke Gud ved Jesus Kristus (v. 25) -. Han er et hellig menneske, som

ikke selv gjør det onde, men oppriktig kan si innfor Gud: "Når jeg gjør det jeg ikke vil, da er det ikke lenger jeg som gjør det, men synden som bor i meg". Når de er knust i fall og synd, er det også viktig for Guds barn å huske på at dette slett ikke var deres egne, bevisste gjerninger, - når de gjør det motsatte av det som er deres innerste, egentlige vilje -. Det er tvert imot nærmest voldtekt fra den syndens makt som de hater. Det er viktig at de vet at Herren kjenner til den avstanden som oppstår mellom dem og synden, og at han ikke ser på synden som noe de gjorde med glede, men som noe de tynges av og lider under (Heb 4: 15).

Men så har vi altså dem som ikke kjenner seg igjen i dette forholdet, men isteden opplever at de har fullkommen harmoni mellom det de vil og det de gjør. Da er det viktig at disse ikke blir forkynt denne trøsten. Den gjelder jo ikke dem, og de må ikke få ta den til seg. Paulus sier altså: "Hvis jeg gjør det jeg ikke vil". Det er det samme som at jeg ikke vil det jeg gjør. Når han så ut fra dette trekker den slutning at da er det ikke han selv som gjør det onde, da merker vi oss at den viljen han omtaler her, den tillegger han stor betydning. Vi forstår at dette kan ikke være en vilje slik den finnes i kjød og blod hos den ugjenfødte. Slik at hele personen, bare for denne viljens skyld kunne ansees ikke å ha gjort det onde.

Følgen av dette blir da at den trøsten versene her inneholder, bare går til dem som har denne viljen det tales om her. Det er altså ikke nok at du innser at også de hellige bærer på synd. Det betyr ikke uten videre at du er en av dem. Selv om du har det på samme måten med at du også kjenner på synd. Nei, spørsmålet om du også er en av de hellige, avhenger av om du har den samme hellige viljen som disse hellige. Om du "fryder deg i Guds lov etter det indre menneske", og hater selve synden -. Ikke bare frykter for syndens følger. Men dette forutsetter at du også har erfart det som er omtalt tidligere i kapitlet, versene 4, 6 og 9, at du ved loven er død for loven. At du har gjennomlevd disse forskjellige tidsepokene i ditt liv: Den første, "jeg levde en gang uten lov" (v. 9). Den andre, "når budet kom" og "synden ble vekket opp til liv", "og jeg døde" (v. 9-10). Det tredje, når en "er død bort fra loven ved Kristi legeme", og nå "tjener i Åndens nye vesen og ikke i bokstavens gamle vesen" (v. 4 og 6).

Det avhenger helt og holdent av disse indre erfaringene, om du er en kristen. Det er ikke nok at du ikke uten videre er en kristen, fordi du er lik de hellige i dette at du også bærer på synd. Nei, det er ikke en gang visst at du er en av dem, selv om du så levde et like hellig liv som dem. Det avhenger utelukkende av dette indre forholdet, nemlig om du ved loven er død bort fra loven, og nå tjener i Åndens nye vesen. Da først "fryder du deg" virkelig "i Guds lov etter det indre menneske", så du kjemper med frykt mot det gamle menneske, og på grunn av synden er misfornøyd med deg selv. Da har du en levende oppfatning av den teksten vi taler om. Da vet du med deg selv at du er et elendig og sønderknust menneske, som aldri hverken kan være eller gjøre det du vil. Ditt sukk er alltid: "Det gode jeg vil, gjør jeg ikke. Men det onde jeg ikke vil, det gjør jeg".

Men nå har vi også sett at all denne kampen, usselheten og sukkene bare er det beste bevis på at du ikke er bare kjød, men også har en hellig ånd. At du også av den grunn er et hellig menneske, - selv om den hellighet du har innfor Gud, den har du bare i Kristus. Og da har du ingen grunn til å fortvile på grunn av all din nød over synden. Som sagt tidligere skal du trøstefullt løfte ditt hode og si med apostelen: "Hvis jeg gjør det jeg ikke vil, da er det ikke lenger jeg som gjør det, men synden som bor i meg". Dette har Herren virket ved sin Ånd. Lovet være hans navn!

Rom 7, 21

21: Jeg erfarer da den loven i meg selv, jeg som vil gjøre det gode, at det onde ligger meg for hånden.

Her oppsummerer Paulus det han har forkynt i versene foran. Han sier: Jeg erfarer da den loven i meg selv Og hvilken konklusjon er det så han finner å kunne trekke av det han har vitnet ut fra, slik han har opplevd det? Han bruker et meget sterkt uttrykk når han kaller denne naturens harde og vedvarende kampen mot det gode for en "lov". Han sier: I meg er det rett og slett en lov, en regel, en naturens sannhet; at det onde ligger meg for hånden. Og den loven finner jeg "i meg selv, jeg som vil gjøre det gode", sier han. Dette er jo da et underlig forhold som det er all grunn til å se nærmere på.

i meg selv, jeg som vil gjøre det gode. Med disse ordene sier apostelen tydelig og klart at det er ikke de han taler om, disse "som lever etter kjødet", og dermed ikke "bøyer seg inn under Guds lov" (kap. 8: 7). Disse som heller ikke kjenner denne kampen vi nå snakker om, fordi deres ånd samstemmer med kjødet. Nei, "i meg selv", sier han, "i meg selv, jeg som vil gjøre det gode". Og i v. 22 forklarer han straks at denne viljen til det gode er ikke trelens tvungne vilje, men hjertets lyst til Guds lov: "For jeg fryder meg (ikke bare kjærlighet og vilje, men lyst, glede og "fryd", sier gr. teksten) i Guds lov etter det indre menneske". Det er et slikt menneske som taler her. Og det er slike som erfarer den loven i seg selv, at det onde ligger dem for hånden.

Den loven ..., at det onde ligger meg for hånden, eller "ligger hos meg". Ordet "lov" anvendes her i den mest vidtrekkende betydning, dvs. som en regel, en rettesnor, og skildrer først og fremst at synden i oss ikke er noe tilfeldig. Den består ikke i enkelte feil av og til. Den er hele vår naturs befalende makt som favner alt det vi er og gjør; våre tanker og begjær, våre ord og gjerninger. Dernest taler ordet "lov" om at naturens ondskap varer så lenge denne naturen eksisterer. Paulus talte om dette også allerede i v. 1 i dette kapitlet: "loven har herredømme over et menneske ... den tiden det lever". Dermed er også syndens drifter i vår natur uforanderlige så lenge den eksisterer, dvs. så lenge vi er på denne jord. Dette kjenner alle våkne Guds barn bittert i livet. Syndens lov er alle kristnes største byrde og jammer på denne jord. Mer enn noe annet vondt forstyrrer den deres lykke og fred. Alltid ligger syndens lov og trykker på dem. Hver morgen våkner de med denne tilstanden. Ikke på noe område kan de være og gjøre det de burde og ville.

Men dette gjelder bare de som er våkne, og som kjenner på at Herrens øyne følger selv deres mest skjulte tanker, motiver og begjær, så vel som alle ord og gjerninger. Da opplever vi snart, enten vi vil det eller ei, at tankene er vanhellige og er opptatt med oss selv. Enten vi vil det eller ei, så er selv våre beste gjerninger smittet av skjulte, selvopptatte motiver. Og fra hjertene våre oppdager vi at det dukker opp verdslige og urene begjær. Ofte på tross av at vi kjemper og ber imot dette. Slik stemmer heller ikke våre ord og gjerninger med vårt høye kall og vår benådning. Så må vi erkjenne at synden er en makt i hele vår natur. Dette er Paulus' erkjennelse i disse ordene: "Jeg erfarer da den loven i meg selv, jeg som vil gjøre det gode, at det onde ligger meg for hånden". Og han taler ennå tydeligere om dette når han tilføyer: